

[Indenrigsministeren.]

kan bringes til ophør, når barnet har nået en vis alder, og jeg vil absolut ikke udelukke, at der er en vej frem med en sådan bestemmelse. Det må kunne undersøges nærmere under en udvalgsbehandling.

Jeg vil imidlertid gerne her røbe, at de tanker, som jeg gør mig i så henseende, går ud på, om det ikke skulle være muligt at udforme bestemmelser om børns erhvervelse af statsborgerret ved fødslen, der på den ene side ligestiller faderen og moderen, men på den anden side ikke skaber de mange tilfælde af dobbelt statsborgerret.

I forbindelse med en nærmere undersøgelse af dette spørgsmål vil jeg anse det for overordentlig vigtigt, at vi er i samklang på det nordiske område, og et sådant arbejde bør ikke tage meget lang tid. Vi må i hvert fald gøre det på en sådan måde, at det ikke medfører, at der opstår nye tilfælde af dobbelt statsborgerret i et uoverskueligt og ukontrollabelt omfang. At der opstår sådanne tilfælde vil nemlig ikke helt kunne undgås.

På den anden side mener jeg at have påvist, at den danske mor ud fra et praktisk synspunkt kan føle sig fuldstændig tryk, selv om det foreløbig kun er betænkningens forslag, der bliver gennemført, og at hun i hvert fald ikke i realiteten opnår større tryghed, hvis man gennemfører det fremsatte lovforslag.

Med disse bemærkninger, som nok har været lidt for mange – men spørgsmålet er vigtigt – vil jeg gerne foreslå, at forslaget bliver henvist til indfødsretsudvalget, så man dér kan sammenholde betænkningens forslag og mit notat med dette lovforslag og derunder drøfte, på hvilken måde man mest hensigtsmæssigt kan føre de tanker, som det fremsatte lovforslag er udtryk for, og som jeg principielt har megen sympati for, ud i livet. Men vi skal i hvert fald ikke have et lovforslag, der stiller børnene i en ringere situation end den, de står i i dag.

Robert Pedersen (S):

Da mit partis ordfører er forhindret i at være til stede, skal jeg kort, venligt, men bestemt afvise lovforslaget.

Det, der er hovedintentionen ifølge det trykte, er at forhindre ulykkelige kidnappingsaffærer, og vi mener ikke, at man ved vedtagelse af dette lovforslag undgår de kidnappingsaffærer, som står fremhævet her, tværti-

mod. På et meget vigtigt område er vi uenige i intentionen. Familieretligt kommer vi til at skille os endnu mere ud fra andre lande, og i en tid, hvor man forsøger at harmonisere så megen lovgivning som muligt, vil det være ulykkeligt at vedtage dette, så hvis det konservative folkeparti og dets forslagsstillere ikke i udvalget kommer med andre vægtige og fylldige argumenter, skal man ikke forvente socialdemokratisk velvilje til gennemførelse af lovforslaget.

Wissing (FP):

En gennemførelse af dette lovforslag vil kun kunne få betydning for et meget lille antal danske statsborgere. Det kan heller ikke med sikkerhed forudses, om lovændringen vil give den ønskede virkning, som det ganske rigtigt er fremhævet af indenrigsministeren, men hvis den kan være med til at forhindre blot nogle få af de tragedier, der sker, når en mor mister sit barn, fordi barnets far bortfører det til sit hjemland, har det afgjort sin berettigelse.

At forslaget samtidig indebærer, at man her ligestiller den gifte og den ugifte kvinde, og også at man fratager barnefaderen en præferencestilling med hensyn til barnets statsborgerret, må være et yderligere incitament til, at lovforslaget bør gennemføres, og at man må se bort fra ulemperne ved et dobbelt statsborgerkab.

Disse ulemper imødegås for øvrigt ved tilføjelsen, der foreslås til § 3, så vi synes, det er et godt forslag, og vi vil meget gerne medvirke til, at det får en let og hurtig gang igennem tinget.

Mette Madsen (V):

Jeg lyttede med stor interesse til ministerens tale, og jeg kan forstå, at ministeren er positiv over for at arbejde videre med arbejdsgruppens oplæg, men at det skal ske på fællesnordisk basis. I venstre er vi også positive over for at revidere de gældende regler på dette område. Det er klart, at de seneste års stigende antal af blandede ægteskaber, der, når de går i opløsning, har medført tragedier for danske mødre og deres børn, må få folketinget til at overveje, hvad der kan gøres.

Derfor er spørgsmålet også rejst for længst i Nordisk Råd, og i Europarådet arbejder man også med spørgsmålet i øjeblikket; derfor har vi med stor spænding set hen til, hvad der kom